

ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΟΥ ΠΟΛΟΓΥΡΟΥ

ΑΡΙΘ. 2

9 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1900.

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ.

Τὸ φύλλον λεπτὰ 5.

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ.

Φανταζόμεθα μετὰ πόσης ἀνησυχίας θὰ περιμένετε τὸ Κόκκινο, ἀπὸ μετὰ τὴν ὁξὺδωτον τοῦ Ξίφους, μόνον αὐτὸ τὸ μικροσκοπικὸν ταταρτιμβόριον ἐπὶ πρῶτον νὰ ἀντιπροσωπεύῃ τὴν δημοσιογραφίαν τῆς μεγαλονήσου, μετὰ πόσης ἀνησυχίας, ἐπαναλαμβάνω, θὰ περιμένετε τὸ Κόκκινο, διὰ νὰ ἀναγνώσετε τὰς κρίσεις αἰ περὶ τοῦ κατὰ τὴν θίσταμένου γενομένου συλλαλητηρίου ἐν τῇ πλατείᾳ τῶν Δικαστηρίων.

Λυπούμεθα ὅμως πολὺ μὴ δυνάμενοι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, ἢ μᾶλλον διὰ πολλοὺς λόγους, νὰ σᾶς εὐχριστήσωμεν.

Τὸ Κόκκινο, δὲν ἔχει καμμιά δουλειὰ μετὰ τὰ σοβάρη (συμφώνως μὲ τὸ ἐκ αὐτοῦ ἀρθρον τοῦ προγράμματός του) πόσον δὲ μᾶλλον κατὰ τὴν περίστασιν αὐτὴν ἢ ὅποια ὁμολογουμένως εἶναι καὶ κατὰ περισσώτερον ἀπὸ σοβάρη.

Ὡς συντάχτα τοῦ πολιτείου αὐτοῦ

Τὰ ἑμῆς, πρὶν ἢ ἐπιχειρήσωμεν νὰ κρατήσωμεν τὴν γραρίδα διὰ νὰ φέρωμεν εἰς φῶς τὰς ιδέας μας, φροντίζομεν πρῶτον νὰ διασκεδάσωμεν ἐπὶ τὸ κωμικότερον τὰ πανάθλια μούτρα μας!

Ἐννοοῦμεν δυστυχῶς ὅτι ἡμεῖς παληάτοι!

Ὡστε πῶς θὰ τολμήσωμεν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει νὰ συλλάβωμεν τὴν ιδέαν τοῦ σοβαροῦ;

“Ζητήματα φεύγοντα τὸ γελοῖον ἢ τὸ κωμικὸν νὰ τὰ ἀφίνεται εἰς ἄλλους μᾶλλον σοβαροὺς (ἔγραφεν ὁ κ. Μερτζάνης κάποτε πρὸς τὸν συντάκτην τοῦ Ζιζανίου) διότι ὅν δὲν πείθει λόγος, πείθει ῥάβδος!,,

Θὰ τολμήσωμεν λοιπὸν ἡμεῖς, ἔτι κωμικότεροι τοῦ Ζιζανίου νὰ πραγματευθῶμεν περὶ ζητημάτων ἀφορώντων τὴν σωτηρίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ;

Ποτέ **ΠΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ**

Ταῦτα λελλάληκα ὑμῖν ἵνα μὴ ἀγαπᾶτε τὸν ῥόβον, ἀλλὰ τὸν λόγον, ὅτι ἐσμεν ἐκ τῶν ἀνθρώπων οὐκ ἀνέ-

γραφεν ἐν ταῖς στήλεσιν αὐτοῖς τὸ πάνδη-
μον τῶν Κεφαλλήνων συλλαλητήριον.

Ὁ Μπόρς.

ΣΟΝΕΤΟ

Ὅταν σὰς βλέπω μὲ πολὺ καμάρι
γεμάτες 'περιφάνεια νὰ περνᾶτε,
κοπέλες τοῦ συρμού, κι' ὅλεις μὲ χάρι
περίπατο στὴν πλάκα νὰ τραβᾶτε.

Ἡ ριὰ σας εἰς τὸν ἕνα νὰ ποζάρῃ
τὸν κόσμον ὅλον νὰ περιγελάτε.
Αἰώνια ἢ ἄλλη νὰ λιμάρῃ
καὶ ὅλεις σας μὲ γούστο νὰ δαγκᾶτε.

Χάσκω μπροστά σας. Μὰ κατόπιν πάλι
σὰν βίξω μιὰ ματιὰ στὸν Καζαμία
καὶ ἰδῶ τοῦ νοῦμερου του τὴν κορῶνα.

Θλίψι στὸ νοῦ μου ἔρχεται μεγάλη
ποῦ σκέπτομαι πὼς ὅλεις μία - μία
ἐμπήκετε στὸν . . . ἄλλον τὸν αἶῶνα.

Ἔνας

Σήμερον ὥραν 2 μ. μ. γίνε-
ται ἀπογευματινὴ παράστασις εἰς
τὸ Θέατρον διὰ τὰ παιδιὰ.
Εἰσοδος λεπτὰ 70.

Στοῦ βασιλῆᾶ μας τὸ χορὸ,
πῶγεινε στὸ παλάτι,
εἶδα σημεῖο φοβερὸ
π' ἀκόμα τὸ παρατηρῶ
μὲ τὸ γιᾶλι στὸ μάτι.

Μέσα σὲ τόσες λιγερὲς
πωχόρευαν μὲ γούστο·
εἶδα κι' ἑπτὰ νοικοκυρὲς
να μὴ φοροῦνεμποῦστο.

Κι' εἶδα πὼς ἔρχετ' ἡ στιγμή,
ποῦ ἡ ἔμμορφος Ἑλένης,
δὲν θὰ σκλαβώνουν τὸ κορμὶ
μ' ἀτσάλια καὶ μπαλένες.

Κι' ἐχάρηκα, πολὺ πολὺ,
καὶ σ' ὅλεις δίνω συμβουλή
αὐτὲς νὰ μιμηθοῦνε·
καὶ τὸν κορσὲ τὸ μασκαρᾶ
ποῦ τοὺς τσακίνει τὰ πλευρὰ
νὰν τὸν ἀπαρηγοῦνε.

Μὰ σκέψις μῶρχετ' ἄλλη μιὰ,
νὰ πῶ καὶ τὴν ἀλήθεια,
γιὰ κειὰ τὰ δίστυχα κορμιά
ποῦνε σὰν κολοκύθια,
κι' ἔχουνε καὶ τὴ συφφορὰ
τὰ κακομοιριασμένα,
μέση καὶ πλάτες καὶ πλευρὰ
καὶ πισινὰ, νὰν ἕνα!

Ποῦ σ' ἀρχινᾶνε, τὸ σφιμμὸ,
μ' ὄλην τὴ δύναμί τους
καὶ φέρνουν σὲ λογαριασμὸ
τ' ἀνάσβολο κορμὶ τους,
πὼς κόρφους νὰ προτάξουνε
ἀν τὸ κορσὲ πετάξουνε;

Καὶ δίνω γνώμη νὰ φοροῦν
τοῦμποῦστου τῆς μπαλένες
αὐτὲς ποῦ πιά δὲν κερτεροῦν
λεχώνιασμα καὶ γέννες.

Κι' ἐκεῖνες ποῦνε τρυφερὲς
κι' ἀγγελολκάμωτες κυρὲς
ᾶς πιάσουν τὴ συνήθεια,
νὰ πεταχτοῦνε τὰ κακὰ,
τὰ σίδερα τὰ φονικὰ
ἄφ τὰ ξερά τους στήθια.

ἸΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ο ΚΑΪΜΟΣ ΜΟΥ

Θέλεις νὰ σὲ παντρέψω . . . ὦχμέ!
καὶ ποῦ νὰ σῶξω τόσα ποῦ γυρεύεις!
ἄνδρα μὲ τίτλο, πλούσιο ντυσιγέ!
Στὴ τζέπη μου πὼς τσῶχω θὰ πιστεύεις!

Κι' ἐγὼ νὰ σὲ χαρῶ, τὸ πιθυμῶ
νὰ σῶξω παλληκάρι νὰ σ' ἀρέσῃ
κι' ἐνὼ μαρᾶζι τῶχω καὶ καῦμο,
σὲ δύσκολη πολὺ μὲ βάνης θέσι.

Μ' ἂν ἦσουν' ὁμορφότερη, πρὶν φῖνα,
μποροῦσε νὰ σὲ κάμω . . . Νομαρχίνα.

Ὁ προξενιτῆς

ΠΑΛΙ

Εἶχα καιρὸ πολὺ νὰ τραγοῦδῃσω,
εἶχα καιρὸ τὸν πόνο μου νὰ πῶ,
γιατ' ἤθελα κρυφὸ νὰ τὸ κρατήσω
ἀπ' ὅλους, πὼς ἀκόμη σ' ἀγαπῶ.

Μὰ τώρα ποῦ πληθύναν τὰ δεινὰ μου
καὶ τὸ παράπονό μου ἐξεχείλισε
ἄφησα πιά τὴν ἀμοιρὴ καρδιά μου
κι' αὐτὴ, πικρὰ. πικρὰ, ἐξαναμίλησε.

‘Ο Θεός.

Γεράσιμος Ι. Ευδιᾶς πρῶτος λύτης.
‘Ανδρέας Γ. Λοβέρδος, ‘Αλεξάνδρα Σου-
πιονᾶ, Σοφία Δεσάντη, Ν. Γ. Μαριάτος,
Κ, Κατραβᾶς, Σ. Αελλος, Β. Γεννατᾶς.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ.

Μὴν παρακυντίζᾳς στὰ μεσινὰ θεωρεῖται
κίριε φιλελεύθερε — ‘Ο φίλος τοῦ ἀγγέ-
λου τῆς καρδίας σου ὁ ὑποδικματοποιός,
θά τὸ πῆ τοῦ μπαμπᾶ σου. — Εἶπες, ὅτι
μόνον ἐμὲ ἀντιπαθῆς, πλὴν δὲν ἐνθυμεί-
σαι ;

ΚΙΑ ΜΠΟΥ κάρεις στὸ χοῦθ
θᾶνε κάζο σοβαρό.

‘Η ἀντιζηλείες τῶν θεωρεῖων τῆς αὐ-
τῆς σειρᾶς γιὰ ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ σκάνι ‘Η
σταχτιζαροῦ τῆς συναικίης τοῦ ἀγίου Νι-
κολάου.

Καρέλλα μὴ μοῦ δίνεις νὰ καθίσω,
ἐστὺν πού δὲ νογᾶς ἀπὸ καπέλα
ἐτοῦτο μοναχὰ θὰ σοῦ σιστήσω,
νὰ μὴν περᾶς τῆς ὥρας, χάσκα, γέλα.

Ξέρετε γιατί ἐβρεχε ὅλες αὐτὲς τῆς
ἀγίες ἡμέρες; Γιατί ὁ γλυκὺς ἄγγελος τοῦ
καιροῦ μας, ἦτανε στὸ Ληξούρι.

‘Αν ἔκανες τὸ ψυχικὸ
νὰ πῆς τ’ ὄνοματάκι σου,
ἀνθολογί ἀληθινή,
οὔταν χρυσματάκι σου. (Φ).

‘Η ἐμπρήνσεις καὶ νέου φωτεινοῦ σώ-
ματος εἰς τὸν θεατρικὸν ὀρίζοντα. — ‘Ο
χοροδιδάσκαλος ἐπαπειλούμενος νὰ κου-
ραθῇ ἀπὸ τὸ σουτοῦρο τῶν μαθητριῶν.

Πικρά στεαῶζων, ὦ ἀγγελέ μου
μὲ ἄσματά μου σ’ ἀκολοθῶ,
ἀν ἄλλοι ψάλλουν πλοῦτη καὶ κτήσεις
νὰ μ’ ἀγαπήσης ἐγὼ ποθῶ.

(Σ. Ζ. ‘Εστὶν μορεῖς νὰ τὸ ποθῆς ὅση
θέλεις, ἀλλὰ νὰ ἰδοῦμε τί λέει κι’ ἐκεί-
νη !)

Πρέπει νὰ παρκαχθῆς, κίριε τοῦ κό-
σμου, ὅτι ὅσον σήμερον κερδίζεις ἀπὸ τὸν
ἐλαφρὸν κόσμον, τόσον ἐξ ἄλλου χάνεις
ἀπὸ τὸν σοβαρὸν κόσμον.

Διὰ τὸ προσεχεῖς.

Τὸ πρῶτον μου ἐπίρρημα
ἄνθος, τὸ δευτέρον μου,
καλλιεργεῖ τὴν μουσικὴν
αὐτὸ τὸ σύνολόν μου.

‘Εστᾶλλη ὑπὸ τοῦ κ. Ε. Καλδεάρη.

‘Ο πρῶτος λύτης θὰ πάρῃ ἓνα κουτί
λουκούμια, ὁ διὰ κλήρου μία πλάκα σο-
κολάτ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
Τὸ Σάββατον νὰ περιμένετε
Ζητεῖται τὸν τοῦ σπείρου δι’ οἱ στίχοι
ὅα εἶναι περὶ τὸ γότατοι.